

Grønlanderne for rigtig at føle dem paa Pulsen, om jeg saa maa sige, og tage dem om Hjertet, for det fortjener de Folk nemlig. Jeg mener, det er urigtigt, at Direktøren for den grønlandske Handel bor saa uendelig fjernt fra Grønland, som han gør.

Jeg nævnte før de danske Embedsmænd, som vi har deroppe. Nu kan jeg jo ikke staa her efter det ikke overvættede dybe Kendskab, jeg har til Grønland, og kritisere dem, fremføre Detailler og sige: De og de Fejl har I begaaet. Men jeg kan sige, at jeg har det Indtryk, at de ikke er saaledes, som Grønlanderne ønsker, de skal være. Jeg spurgte saa Grønlanderne, hvad de havde at indvende mod de danske Embedsmænd, og man svarede mig dertil: De er hovne, de er kolde, og de regner sig for meget mere end os andre. Det er indlysende, at Grønlanderne har Ret paa dette Punkt. Det er en gammel Historie, at naar den hvide Mand kommer til at staa som Embedsmand overfor en underlegen Race, viser han ikke sine elskelige Egenskaber. I disse Tilfælde viser den hvide Mand Herskernaturen, men Herskernaturen er en brutal Natur, og jeg tvivler ikke om, at de smaa flinke, elskværdige Grønlandere i Aarenes Løb mange Gange er blevet traadt paa Tærne. Derfor gør de imidlertid ikke meget Spektakel, for det er deres Natur imod, men gaar man fredssommeligt og snakker med dem, kommer Sandheden frem — jeg tror i hvert Fald, det er Sandheden, de saa siger. Der er ogsaa en anden Ulempe ved de grønlandske Embedsmænd. Det er det Blik, de har paa Livet i det hele taget. Jeg tror nu, der er adskillige af disse ærede Medborgere, der betragter Grønland som et Deportationssted. Opholdet deroppe skal overstaas, men det er kedeligt, forfærdelig kedeligt, at være der, og Kedsomheden for disse Embedsmænd forhøjes i en ganske betydelig Grad, naar de, naar deres Børn har naaet en vis Alder, sender dem ned til Danmark, for at de kan faa en passende Undervisning og Uddannelse til eventuelt senere at indtage Stillinger her i Danmark. Jeg forstaa godt Embedsmændene, for deres Syn er i Grunden saa menneskeligt, men Spørgsmaalet er bare: Er det rigtigt, at Embedsmændene optræder saaledes? Jeg mener simpelt hen, at de Embedsmænd, der skal til Grønland, skal sige til sig selv: Grønland er et Land, hvor vi godt kan bo og bygge, et Land med et sundt Klima og en elskværdig Befolkning, og vi kan faa sunde og gode Næringsmidler sendt derop fra Danmark og kan supplere

dem med Landets egne Produkter; vi skal ikke splitte vort Familieliv paa den Maade, at vi sender de store Børn ned til Danmark og saa gaar i en evig Længsel efter ogsaa selv at komme tilbage til det forjættede Land; nej, vi skal føle os som Grønlandere, og vi skal opdrage vore Børn til ogsaa at føle sig som Grønlandere, de skal tage Landet, som Landet er, og blive Haandværkere, Fangere, Motormænd eller Førere af Skonnerter — jeg haaber, at Skonnerter bliver indført i Grønland —, overhovedet, de kan blive overordentlig meget i Grønland. Men de Folk, der ikke har den Resignation, der ikke vil sænke eller hæve sig, hvad man nu vil kalde det, i Niveau med Grønlanderne, har ikke deres Plads i Grønland, for de, der kommer til Grønland, bør til en vis Grad ligne Grønlanderne selv.

Jeg vil da haabe, at den Behandling af de Lovforslag vedrørende Grønland, som skal foregaa her i dette høje Ting i Vinter, maa blive til Gavn for Grønlanderne. Det er en Race, som vi bør bevare, og jeg vil understrege endnu en Gang, at jeg haaber, at den høje Rigsdag maa blive i Stand til at sende en Delegation af Medlemmer af Tingene derop. Jeg er overbevist om, at de vil vende hjem berigede med Erfaringer, berigede med nye Indtryk og med ny Interesse for dette i Virkeligheden forsømte Land.

Jeg skal derefter omtale en Sag, som er berørt af forskellige andre ærede Medlemmer, nemlig Bankernes Forhold. Jeg vil med et Par Ord dvæle ved Spørgsmaalet om billigere Penge, en lavere Diskonto. Jeg mener nemlig, at billigere Penge, lav Diskonto, vil bidrage overordentligt til at sætte Liv i de økonomiske Forhold herhjemme og derved tillige bidrage til at afhjælpe Arbejdsløsheden. Hvorledes ligger nu Diskontoforholdene? Nationalbankens Diskonto er som bekendt fra den 5. November nedsat til $5\frac{1}{2}$ pCt., men Diskontoen er dog lavere for de fleste andre Hovedpladser. I Berlin er den siden 23. December 1914 5 pCt., i New York siden 2. November $4\frac{1}{2}$ pCt., i Amsterdam siden 1. Juli 1915 $4\frac{1}{2}$ pCt., i Bryssel siden 19. Maj 1921 5 pCt., i London siden 3. November 5 pCt., i Stockholm siden 18. Oktober $5\frac{1}{2}$ pCt., i Paris siden 21. Juli 1920 $5\frac{1}{2}$ pCt. Diskontoen er, som man ser, lavere i Tyskland, Fristaterne, Holland, Belgien og England, og man lægger Mærke til den lange Tid, denne lave Diskonto har været indført i disse Lande. Vedkommende Landes næringsdrivende f. Eks. Tysklands har da ogsaa med Henblik paa Renten